

Man kan derfor ikke sige, at Lovene skulle være Udgangspunktet i den Betydning, at man skal frygte for at komme i Modsigelse med de Love, som nu bestaa, thi disse Love vare Udtrykket for en Rids Flertals Mening, men nu er der en anden Flertalsmening. Nu er Flertallet lige saa berettiget som tidligere til at faae sine Ansuelser gjorte gjældende, og naar Dagsordenen har faaet det Præg, som den har, og hvorved Sagen væsentligst gjøres til en politisk Beslutning, saa finder jeg dette at være aldeles i sin Orden. Det kan efter min Overbevisning ikke være anderledes, og jeg billiger, at de Herrer have gjort dette Skridt paa denne Maade, fordi Regjeringen har stillet sig overfor dette Things Flertal saaledes, som den har gjort. Med den fuldstændigste Bortseende fra, hvad der maatte ønskes her, er Regjeringen gaaet sin egen Vej, og jeg mener da, at der heller ikke for Flertallet er Andet at gjøre, end at gaa sin egen Vej efter sin egen Overbevisning. Jeg dabler ikke Ministeriet, fordi det gaar efter sin Overbevisning, men man maa heller ikke døde Flertallet, fordi det gaar efter sin Overbevisning. Naar det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) mente, at det var høist uehdigt, at Flertallets Opfattelse af Sagen var fremkommen under denne Form, saa glædede det mig at høre, at han havde en saadan Omhu for det Parti, som har foreslaaet dette Skridt. Det erede Medlem lagde de Herrer paa Sinde, at de skulde bære sig anderledes ad, thi saa vilde det vistnok gaa dem bedre; dette var jo overordentlig upartisk af det erede Medlem, men ikke desto mindre finder jeg dog, at det alligevel er bedst, at Partiet i den Henseende skoler mere paa sig selv end paa den Hjælp, som det kan faae fra det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, thi det er ofte farligt i sin politiske Fremgangsmaade at følge sine politiske Modstanderes Anvisning. Man har ment, at det var høist uehdigt, at Spørgsmaalet fremkom saaledes som en blot politisk Sag, men jeg har ikke hørt, at den erede Forslagsstiller ikke ogsaa havde lige saa megen Grund til at forkaeste Lovforslaget af reelle Grunde. Det forekommer mig tværtimod, at det i hans Motivering tydelig nok er udtalt, at selv om ikke dette Forhold inellem Regjeringen og Folkethinget var tilstede, saa var der dog fuldgylbige Grunde til at forkaeste dette Lovforslag. Det kan altsaa ikke nytte, at man nu i Landet og i Pressen vil fremsille Forholdet, som om dette Skridt skulde være som et Naalestik til Ministeriet fra dets Modstanderes Side, medens der aldeles er bortset fra de reelle Forhold. De Herrer se tværtimod skarpt paa de reelle Forhold, men de træffe Sovedforholdet frem i dette Dieblit, og det finder jeg naturligt. Idet jeg ønsker at stemme for denne Dagsorden, skal jeg anføre, hvad der for mig særlig har været Grunden dertil. Jeg harmonerer med Flertallet i dets politiske Opfattelse, men jeg

har desuden den Grund til at stemme mod det foreliggende Lovforslag, at det er Regjeringen selv, der har fremkaldt det ved sin tidligere Fremgangsmaade, og naar man har gjort gjældende, at det var en anden Regjering, der foranledigede den Beslutning, som har nødvendiggjort Forslaget, saa maa man undskylde mig, thi de Regjeringer, som vi have haft fra 1849 til Dato, have paa en ganske kort Afbrydelse næv været den samme Regjering som nu. Regjeringen har i hele denne Tid været en parlamentarisk Regjering, som har støttet sig til et bestemt Parti i Landet, der tidligere har været stærkt, men som nu ikke er stærkt ved sit Antal, men derimod ved andre Magtmidler. Jeg siger, at det er den nuværende Regjering selv, som har beredt sig denne Vanfælgelighed. Den blev tilstræffelig advaret i Forveien; den Gang den fremkom med Forslag om at ophæve Beregningen af en Del af Lønningen efter Korn. Den Gang sagde man, at, naar man vilde gaa ind paa disse Lønningers Forøgelse og tage et vist Hensyn til det Udbytte, som fremkom af Kornberegningen for Embedsmændene, saa vilde der ikke oftere fremkomme Begjæring om Dyrtids tillæg. Det er derved, at man søgte at faae Thinget til at gaa ind paa dette Forslag, og for Mange var dette maaske den eneste Undskyldning for at kunne gaa ind derpaa. Jeg har til det Yderste stemt imod at aflasse Dyrtids tillæget, og det er mig derfor en stor Glæde at se, at jeg dog i dette Punkt har set rigtigere end Regjeringen, idet jeg nemlig har været overtydet om, at man vilde komme til det Punkt, da Regjeringen blev nødsaget til at gjøre det Skridt, som den nu har gjort. Jeg tør ikke forudsætte, at Regjeringen ogsaa skulde have forudsat det den Gang, thi den forsikrede paa det Bestemteste, at det, den da foreslog, vilde blive en fuldstændig betryggende Afgjørelse af denne Sag, indtil Revisionsfristen kom. Havde man nu med Hensyn til Revisionsfristen ladet blive ved de fem Aar, saa kunde man maaske have slaet sig igjennem; men dette var heller ikke Nok; man vilde ogsaa paa dette Punkt have Finantslovens Reduktion til at være et Normalbudget fremmet saa vidt, som man kunde. Man erobrede da fem Aar til; men nu er man kommen i Forlegenhed ved sin egen Erøring. Endelig stemmer jeg for denne Dagsorden, fordi den stemmer med mine Principer, og fordi den kan have den Følge, som er mig glædelig, nemlig, at man kan blive nødsaget til at maatte gjøre Forandringer i Lønningerne igjennem Finantsloven, bortset fra Lønningsloven. Dette er for mig en meget heldig Omstændighed, og det er glædeligt, at man nu er kommen til at se, at det dog var det Bedste, at man gjennem hvert Aars Finantslov fik ordnet sin Husholdning for det kommende Aar i Overensstemmelse med de Forhold, som til den Tid herske, og at man derimod ikke 10 Aar i Forveien skal fastsætte, hvorledes Statsøkon-